

رحمت الہي جو حقدار بڻائڻ وارا عمل

هفتيوار سنتن پري اجتماع ۾ ٿيڻ وارو
سُنتن پريو بيان

(اسلامي پيڻرن جي لاءِ)

01-June-2017

اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ رَبِّ الْعٰلَمِيْنَ وَالصَّلٰوةُ وَالسَّلَامُ عَلٰى سَيِّدِ الْمُرْسَلِيْنَ
 اَمَّا بَعْدُ فَاَعُوْذُ بِاللّٰهِ مِنَ الشَّيْطٰنِ الرَّجِيْمِ بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ

رحمتِ الٰهي جو حقدار بڻائڻ وارا عمل

اَلصَّلٰوةُ وَالسَّلَامُ عَلَيْكَ يَا رَسُوْلَ اللّٰهِ
 وَعَلَىٰ اِيْكَ وَاَصْحٰبِكَ يَا حَبِيْبَ اللّٰهِ
 اَلصَّلٰوةُ وَالسَّلَامُ عَلَيْكَ يَا نَبِيَّ اللّٰهِ
 وَعَلَىٰ اِيْكَ وَاَصْحٰبِكَ يَا نُوْرَ اللّٰهِ

دُرود شريف جي فضيلت

حضرت سيدنا سهل بن سعد رضى الله تعالى عنه کان روايت آهي ته هڪ ڏينهن سرڪار نامدار، رسولن جا سردار، صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ ٻاهر تشريف فرما ٿيا، ان موقعي تي ابو طلحه رضى الله تعالى عنه اڳتي وڌي عرض ڪيو، ”يَا رَسُوْلَ اللّٰهِ صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ منهنجو ابو امان اوهان تي قربان! اڄ چهري مُبارڪ تي خوشي جا آثار نمايان نظر اچي رهيا آهن. فرمايائون: بيشڪ هاڻي جبرئيل امين (عليه السلام) مون وٽ آيو ۽ انهن چيو، اي محمد! صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جنهن اوهان تي هڪ پيرو دُرود پاڪ پڙهيو، اللهُ عَزَّوَجَلَّ ان جي اعمال نامي ۾ ڏه (10) نيڪيون لکندو ۽ ڏه (10) گناه متائيندو ۽ ڏه (10) دَرَجَا وڌائيندو. (القول البديع، ص ۲۴۲)

اُن ۾ دُرود جن کي ڪو به ڪسان ڪهن اُن ۾ سلام جن کي ڪو به خبر ڪي خبر ڪي هڪ مختصر وضاحت يعني اسان آقا صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ تي دُرود موڪليون ٿا جيڪي هر بي سھاري جو سھارو ۽ آسرو آهن ۽ اسان پنهنجي ان پياري پياري آقا صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ تي سلام موڪليون ٿا جيڪي اسان غافلن جي پرگھور لهن ٿا.

صَلُّوْا عَلٰى الْحَبِيْبِ! صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلٰى مُحَمَّدٍ

پياريون پياريون اسلامي پيڻرون! ثواب حاصل ڪرڻ خاطر بيان ٻڌڻ کان پهريان سنيون سنيون نيتون ڪري وٺون ٿا. فرمانِ مصطفيٰ صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ: ”يَتِيَةُ الْمُؤْمِنِ خَيْرٌ مِّنْ عَمَلِهِ“ يعني مسلمان جي نيت ان جي عمل کان بهتر آهي.

(المعجم الكبير، سهل بن الساعدي... الخ ج 6، ص 185، الحديث: 5942)

ٻه مدني ڪُل: (1) بغير سني نيت جي ڪنهن به نيڪ عمل جو ثواب ناهي ملندو. (2) جيتريون سنيون نيتون وڌيڪ، اوترو ثواب به وڌيڪ.

بيان ٻڌڻ جون نيتون

✿ نگاهون جهڪائي پوري توجهه سان بيان ٻڌندس ✿ تڪ لڳائي ويهڻ
 بدران علمِ دين جي تعظيم خاطر جيترو ٿي سگهيو ٻئي گوڏا وڇائي ويهندس
 ✿ ضرورت پوڻ تي ٻين جي لاءِ سرڪي جاءِ ڪشاده ڪندس ✿ ڌڪو وغيره
 لڳو ته صبر ڪندس، گهوري ڏسڻ ۽ اٽڪڻ کان بچندس ✿ صَلُّوا عَلَيَّ الْحَبِيبِ!
 اذْكُرْ اللهُ، تُوْبُوا اِلَيَّ اللهُ! وغيره ٻڌي ثواب ڪمائڻ ۽ صدا لڳائڻ وارن جي دل
 جوئي جي لاءِ پست آواز سان جواب ڏيندس ✿ اجتماع کان پوءِ پاڻ اڳتي وڌي
 سلام، مصافحو ۽ انفرادي ڪوشش ڪندس. جيڪو ڪجهه ٻڌندس ان کي ٻڌي
 ڪري سمجهي ڪري ان تي عمل ڪرڻ کان پوءِ ٻين تائين پهچائي ڪري
 نيڪي جي دعوت عام ڪرڻ جي سعادت حاصل ڪندس، دورانِ بيان موبائل
 جي غير ضروري استعمال کان بچندس، نه بيان ريڪارڊ ڪندس نه ئي ڪنهن
 قسم جو آواز (چو ته ان جي اجازت ناهي)

صَلُّوا عَلَيَّ الْحَبِيبِ! صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيَّ مُحَمَّدًا

پياريون پياريون اسلامي پيڻرون! ان شاء الله عَزَّوَجَلَّ اڄ جي بيان ۾ اسان الله عَزَّوَجَلَّ جي رحمت جا واقعا، رَحْمَتِ حَاصِل ڪرڻ جا طريقا ۽ رحمتِ الٰهي کان محرومي جا سبب ٻڌندا سين. اچو! سڀ کان پهريان هڪ رحمت پري حڪايت ٻڌون ٿا،

جنت ۾ داخلا رحمتِ الٰهي سبب ٿيندي:

حضرت سيدنا جابر رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُ فرمائن ٿا ته حُضُورِ نَبِيِّ پَآڪِ، صَاحِبِ لُؤَاكِ صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ اسان وٽ آيا ۽ ارشاد فرمايائون: ”هينئر مون وٽ منهنجو خليل جبريل عليه السلام آيو ۽ چيائين: ”اي محمد (صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ) ان ذات جو قسم! جنهن اوهان کي حق سان گڏ موڪليو! الله عَزَّوَجَلَّ جي هڪ ٻانهي سمنڊ ۾ هڪ جبل جي چوٽي تي 500 سالن تائين عبادت ڪئي، ان جبل (Mountain) جي ويڪرائي ۽ لمبائي 30،30 هٿ هئي، الله عَزَّوَجَلَّ ان جي لاءِ اگر جيتري ويڪري مٺي نهر ڪيندو جنهن ۾ آهستي آهستي مٺو پاڻي وهندو ۽ جبل جي هيٺ گڏ ٿي ويندو آهي ۽ هر رات ڏاڙهون جي وڻ مان هڪ ڏاڙهون نڪرندو، جڏهن شام ٿيندي ته هو هيٺ لهي وضو ڪندو ۽ اهو ڏاڙهون کڻي کائيندو هو، پوءِ نماز جي لاءِ بيهي رهندو هو، ان وفات وقت الله عَزَّوَجَلَّ کان سوال ڪيو ته هو سجدي جي حالت ۾ ان جو رُوح قبض فرمائي ايسٽائين جو (قيامت جي ڏينهن ۾) هو سجدي جي حالت ۾ ئي کنيو وڃي.“

حضرت جبرئيل عليه السلام چيائين: جڏهن ان کي قيامت جي ڏينهن اُٿاريو ويندو ۽ هو الله عَزَّوَجَلَّ جي اڳيان بيهندو ته الله عَزَّوَجَلَّ ان جي باري ۾ ارشاد فرمائيندو: ”منهنجي ٻانهي کي منهنجي رحمت سان جنت ۾ داخل ڪريو.“ هو عرض ڪندو: ”اي منهنجا پروردگار عَزَّوَجَلَّ! بلڪ منهنجي عمل سان.“ الله عَزَّوَجَلَّ ارشاد فرمائيندو: ”منهنجي ٻانهي کي منهنجي رحمت سان جنت ۾ داخل ڪريو.“ هو ٻيهر عرض ڪندو: ”اي منهنجا پروردگار عَزَّوَجَلَّ! بلڪ منهنجي عمل سان.“

رحمتِ الٰهي جو حقدار بڻائڻ وارا عمل

تہ اللہ عَزَّوَجَلَّ ملائڪن کي فرمائيندو: ”منهنجي ٻانهي جي عمل جو منهنجي ڏنل نعمتن سان موازنہ (Compare) ڪريو.“ تہ اک جي نعمت ان جي 500 سالن جي عبادت جي برابر ٿيندي ۽ باقي جسم جون نعمتون ان کان وڌيڪ هونديون.

اللہ عَزَّوَجَلَّ ارشاد فرمائيندو: ”منهنجي ٻانهي کي جهڻم ۾ داخل ڪري ڇڏيو.“ تہ ان کي جهڻم ڏانهن وٺي وڃو، هو پڪاريندو: ”اي پروردگار عَزَّوَجَلَّ! مون کي پنهنجي رحمت سان جنت ۾ داخل فرمائي.“ تہ اللہ عَزَّوَجَلَّ ارشاد فرمائيندو: ”ان کي واپس وٺي اچو.“ ان کي اللہ عَزَّوَجَلَّ جي بارگاہ ۾ بيهاريو ويندو. پوءِ اللہ عَزَّوَجَلَّ ان کان پنهنجي انهن نعمتن جي باري ۾ معلوم ڪندو جيڪي ان کي سمند جي وچ ۾ بلند جبل تي عطا ڪيون ويون هيون. تہ هو عرض ڪندو: اي منهنجا پروردگار عَزَّوَجَلَّ! هي سڀ ڪجهہ ڪرڻ وارو تون آهين.“ اللہ عَزَّوَجَلَّ ارشاد فرمائيندو: ”هي سڀ منهنجي رحمت سان ئي تہ آهي ۽ مان پنهنجي رحمت سان ئي تو کي جنت ۾ بہ داخل ڪيان ٿو. پوءِ ان کي اللہ عَزَّوَجَلَّ جنت ۾ داخل فرمائيندو.

حضرت جبرئيل عليه السلام عرض ڪيو: ”اي محمد صلي الله تعالى عليه واله وسلم! بيشڪ تمام شيون اللہ عَزَّوَجَلَّ جي رحمت سان ئي آهن.“ (مسندڪ علي الصحيحين، ڪتاب التوبه والافا، ج ۵، ص ۳۵۵، الحديث ۷۷۱۲)

گناه گار طلبگارِ عفو و رحمتِ هه
عذاب سهنهه کا کس ميں هه حوصله يارب

صَلُّوا عَلَيَّ الْحَبِيبِ! صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيَّ مُحَمَّدٍ

پياريون پياريون اسلامي پيڙيون! اوهان ڏٺو تہ پنج سو (500) سال جي وڏي عرصي تائين مسلسل عبادت ڪرڻ واري نيك شخص کان بہ جڏهن اللہ عَزَّوَجَلَّ عدل ڪرڻ تي آيو تہ هو شخص بہ جهڻم جو حقدار ٿيو ۽ نيٺ اللہ عَزَّوَجَلَّ جي

رحمت جي صدقي ئي ان جو ڪم بڻجي ويو، هن واقعي مان هي مدني گل مليو ته ڪو شخص ڪيترو ئي عابد ۽ زاهد (يعني عبادت گذار) ڇو نه هجي، ان کي پنهنجي عملن تي ڀروسو ڪرڻ بدران الله ﷻ جي رَحْمَت تي نظر رکڻ گهرجي، انهيءَ ۾ ان جي ڪاميابي جي ضمانت آهي. يقيناً الله ﷻ جي رحمت تمام ڪشاده آهي، مايوس ناهي موتائيندو بلڪ وڏي کان وڏي گناهڪار جون ڪوڙ خطائون به معاف ڪندو آهي. سڀارو 25 سوره شوريٰ جي آيت نمبر 25 ۾ ارشاد آهي:

تُرْجَمُو كَثْرَ الْاِيْمَانِ: ۽ اهو ئي آهي جيڪو
پنهنجي ٻانهن جي توبه قبول فرمائي ٿو ۽
گناهن کان درگزر فرمائي ٿو ۽ ڄاڻي ٿو جو
ڪجهه توهان ڪيو ٿا

وَهُوَ الَّذِي يَقْبَلُ التَّوْبَةَ عَنْ عِبَادِهِ وَيَعْفُو
عَنِ السَّيِّئَاتِ وَيَعْلَمُ مَا تَفْعَلُونَ ﴿٢٥﴾

پياريون پياريون اسلامي پيڙهن! يقيناً الله ﷻ جي رحمت بيحد ۽ بي حساب آهي، ان جا گناهڪار ٻانهن ڏينهن رات ان جون نافرمانيون ڪندا رهن، ان جي حقن جي لتاڙ ڪرڻ کان به نه ڪيپائڻ پر پوءِ به هو ڪريم رَبِّ ﷻ اسان کي مسلسل مهلت ڏيندو آهي ۽ جيڪڏهن اسان سچي توبه ڪريون ته اسان جي سموري خطائون کي معاف فرمائي رحمتن جي مزيد بارش ڪندي انهن گناهن کي به نيڪين سان بدلي ڇڏيندو آهي. اسان کي به گناهن کان بچندي نيڪين ۾ زندگي گذارڻ گهرجي، جيڪڏهن بتقاضا بشریت ڪو گناه ٿي وڃي ته توبه ۾ تاخير به نه ڪرڻ گهرجي ۽ ان کان حُسن ظَن رکندي عفو و درگزر جي اُميد رکڻ گهرجي، جيئن ته

ڪريمَن کان به وڌيڪ ڪريم

هڪ اعرابي بارگاه رسالت ۾ عرض ڪيو: ”يَا رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ! مخلوق جو حساب ڪير وٺندو؟“ ارشاد فرمايائون: ”اللَّهُ تَبَارَكَ وَتَعَالَى“ ان عرض ڪيو: ”ڇا پاڻ وٺندو؟“ پاڻ سڳورن صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ ارشاد فرمايو: ”ها“ ته

رحمتِ الٰهي جو حقدار بڻائڻ وارا عمل

هو اعرابي مرڪڻ لڳو. پاڻ ڪريمين صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ ان کان مرڪڻ جو سبب پڇيو ته ان عرض ڪيو: ”ڪريم جڏهن ڪنهن تي قدرت حاصل ڪندو آهي ته معاف ڪندو آهي، جڏهن حساب وٺندو آهي ته درگذر ڪندو آهي.“ پاڻ سڳورن صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ ارشاد فرمايو: ”اعرابيءَ سچ چيو، ٻڌي وٺو! اللهُ عَزَّ وَجَلَّ کان وڏو ڪو ڪريم ناهي، هو سڀني ڪريمين کان وڌيڪ ڪريم آهي.“

(حڪايتين ۽ نصيحتين، ص 634)

پوءِ ان اعرابي عربي ۾ ڪجهه شعر پڙهيا، جنهن جو مفهوم ڪجهه ائين آهي:

(۱) ڪريم جو حق جڏهن ڪنهن شخص تي متعين ٿي وڃي ته هو پنهنجي عزت جي ڪري ان کي معاف ڪندو آهي.

(۲) هو نافرمان کان درگذر ڪري ان جا گناهه بخشيندو آهي جڏهن ته ان جو گنهگار ۽ ڏوهاري هئڻ ثابت هوندو آهي.

میں نے مانا کہ سب سے بُرا ہوں کس کا ہوں؟ تیرا ہوں میں تیرا ہوں
نازِ رحمت پہ مجھ کو بڑا ہے یا خدا تجھ سے میری دعا ہے

صَلُّوا عَلَيَّ الْحَبِيبِ! صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيَّ مُحَمَّدٍ

پياريون پياريون اسلامي پيڻرون! اسان کي به پنهنجي پاڻڻهار، هر دم اسان تي رحمتون نازل فرمائڻ واري، مصيبتن کان بچائڻ واري ۽ اسان جي بخشش ۽ مغفرت ڪرڻ واري ربِّ عَزَّ وَجَلَّ کان هميشه خير جي اميد ۽ سنو گمان رکڻ گهرجي،

ياد رکو ته! اللهُ تَعَالَى کان سنو گمان (حُسن ظن) رکڻ واجب آهي. ان جي رحمت مان ڪڏهن مايوس نه ٿيڻ گهرجي، هو قدرت وارو جنهن کي چاهي

جيئن چاهي نوازي ڇڏي، هو چاهي ته ڪنهن هڪ گناه تي اسان جي پڪڙ فرمائي ۽ چاهي ته هڪ نيڪي تي ئي پنهنجي فضل ۽ ڪرم سان بخشش ۽ مغفرت فرمائي ڇڏي. الله عَزَّوَجَلَّ گناهگارن کي آتت ڏيڻ جي لاءِ انهن کي بخشش جي نويد (يعني خوشخبري) ٻڌائيندي سڀاري 24 سُورَةُ الرُّمْرِ جي آيت نمبر 53 ۾ ارشاد فرمائي ٿو:

تُرْجَمُو كُنزَ الْاِيْمَانِ: تون فرماءِ اي منهنجا اهي
بانهو جن پنهنجو پاڻ تي زيادتي ڪئي الله جي
رحمت کان نا اميد نه ٿيو، بيشڪ الله سمورا
گناه بخشي ٿو. بيشڪ اهو بخششهار مهربان
آهي.

قُلْ يُعْبَادِي الَّذِينَ اسْرَفُوا عَلٰى اَنْفُسِهِمْ
لَا تَقْنَطُوا مِنْ رَحْمَةِ اللّٰهِ اِنَّ اللّٰهَ يَغْفِرُ الذُّنُوبَ
جَمِيعًا اِنَّهٗ هُوَ الْغَفُوْرُ الرَّحِيْمُ ﴿٥٣﴾

رحمتِ الهي سڀني جي لاءِ آهي

پياريون پياريون اسلامي پيڻيون! يقيناً الله عَزَّوَجَلَّ جي رحمت جي ڪا حد نه آهي ۽ ان جي رحمت نيڪ ۽ بد سڀني کي ملندي آهي، منقول آهي، حضرت سيدنا موسيٰ ڪليمُ الله عَلَيٰ هَيْبَا وَعَلَيْهِ الصَّلٰوةُ وَالسَّلَامُ پنهنجي مناجات (دُعا) ۾ عرض ڪيو: ”ياربَّ عَزَّوَجَلَّ! ”الله عَزَّوَجَلَّ ارشاد فرمايو: ”لَبَّيْكَ يَا مُوسٰى!“ پاڻ عَلَيْهِ السَّلَامُ عرض ڪيو: ”ياالله عَزَّوَجَلَّ! تون ته مالڪ آهين، منهنجي ڪهڙي حيثيت ته تون مون کي لبيڪ چئي جواب ڏين. ته الله عَزَّوَجَلَّ ارشاد فرمايو: ”مون کي هي پسند آهي ته ڪو بانهو مون کي ”يارب“ پڪاري ته مان ان کي ”لبيڪ“ چئي جواب ڏيان.“ حضرت سيدنا موسيٰ عَلَيْهِ الصَّلٰوةُ وَالسَّلَامُ عرض ڪيو: ”يا ربَّ عَزَّوَجَلَّ! ڇا هي هر فرمانبردار ٻانهي جي لاءِ آهي؟“ ارشاد ٿيو: ”ها! بلڪ هر گنهگار ٻانهي جي لاءِ به آهي.“ ته حضرت سيدنا موسيٰ عَلَيْهِ الصَّلٰوةُ وَالسَّلَامُ عرض ڪيو: ”فرمانبردار جي لاءِ ته ان جي اطاعت جي سبب آهي ۽ گنهگار تي هي ڪرم ڪهڙي سبب آهي؟“ ته جواب ارشاد ٿيو: ”اي موسيٰ! جيڪڏهن مان پلائي ڪرڻ واري کي ان جي پلائي جو بدلو ڏيان ۽ بُرائي ڪرڻ واري تي ان جي بُرائي جي ڪري احسان نه

رحمتِ الٰهي جو حقدار بڻائڻ وارا عمل

ڪيان ته منهنجو جُود و ڪرم ڪيڏانهن ويندو؟“ (حڪايتين ۽ نصيحتين، ص ۶۴۱)

لاڃ رکھ لے گناہ گاروں کي	نام رَحْمَن ھے تَرَا يا رَب
عيب ميرے نہ کھول محشر میں	نام سَّار ھے تَرَا يا رَب
بے سبب بخش دے نہ پوچھ عمل	نام عَفَّار ھے تَرَا يا رَب
سَبَقْتُ رَحْمَتِي عَلٰی عَضِيَّتِي	تُو نے جب سے سُنَا ديا يارَب!
آسرا ھم گنہگاروں کا	اور مضبوط ھو گيا يارَب!

صَلُّوا عَلٰی الْحَبِيبِ! صَلَّى اللهُ تَعَالٰی عَلٰی مُحَمَّدٍ

عوام ۾ موجود هڪ غلط فھمي

پياريون پياريون اسلامي پيرون! يقيناً الله ﷻ پنهنجي بانهن تي رحيم ۽ ڪريم آهي، پر ان جو مطلب هرگز هي ناهي ته بانها ان جون نافرمانيون ڪن، ان جي احڪامن تي عمل ڪرڻ ۾ سُستي ڪن ۽ پوءِ به ان جي رحمت سان اُميد لڳائي ويهن. ڄاڻي واڻي نمازون قضا ڪندا رهن ۽ هي ذهن بڻائي رکن ته الله ﷻ جي رحمت تمام وڏي آهي، بلاعذر شرعي رمضان المبارڪ جي مهيني جا فرض روزا ڄاڻي واڻي ڇڏيندا رهن ۽ هي ذهن بڻائن ته الله ﷻ جي رحمت تمام وڏي آهي، الله ﷻ جي رحمت مان بخشش ۽ مغفرت جي اُميد ضرور هٽڻ گهرجي، پر گڏوگڏ ئي نيڪ عمل به ڪرڻ گهرجن. الله ﷻ جي رحمت جي باري ۾ ماڻهن ۾ هڪ غلط فھمي ڏني ويندي آهي ته عام طور گنہگار ۽ بي عمل ماڻهو الله ﷻ جي رحمت کي دليل بڻائي پنهنجي پڪڙ جي باري ۾ بي فڪر ٿي ويندا آهن ۽ اهڙيون ڳالهيون ڪندا آهن ته ”اسان کي ڪامل يقين آهي ته الله ﷻ اسان کي عذاب نه ڏيندو، ان جي رحمت تمام وسيع آهي، اسان جيڪڏهن ٿورا گهڻا گناہ ڪري به ونون ته ان جي رحمت جي خزانن ۾ گهٽتائي ٿوري ايندي؟ وغيره وغيره، ياد رهي! اهڙا خيال رکڻ وارن کي حديثِ پاڪ ۾ بيوقوف چيو ويو آهي.

نبي اڪرم صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جن ارشاد فرمايو: عقل مند اهو آهي جيڪو پنهنجي نفس کي پنهنجو تابعدار بڻائي ۽ موت جي لاءِ تياري ڪري ۽ بيوقوف اهو آهي جيڪو پنهنجي نفس کي خواهشن جي پويان لڳائي ڇڏي ۽ (ان جي باوجود) اللهُ عَزَّوَجَلَّ کان (سنيون) اُميدون رکي. (مشڪوة ج ۳، ص ۱۳۰، ح ۵۲۸۹)

حضرت يحييٰ بن معاذ رازي رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ ارشاد فرمائن ٿا: ”ڪا بي وقوفي ان کان وڌيڪ نه هوندي ته انسان دوزخ جو بچ پوکي ۽ جنت جو فصل لٽڻ جي اُميد رکي، ڪم گناهگارن وارا ۽ مرتبو نيڪن جهڙو ڳولهندو رهي.“
(ڪيميائے سعادت، ج ۲، ص ۸۱۱)

مرے گرچہ گناہ ہیں حد سے سوا مگر ان سے امید ہے تجھ سے رجا
تو رحیم ہے ان کا کرم ہے گوا وہ کریم ہیں تیری عطا کی قسم

صَلُّوا عَلَيَّ الْحَبِيبِ! صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيَّ مُحَمَّدًا

پياريون پياريون اسلامي پيڻيون! گناهن جي باوجود رحمتِ الٰهي کان بخشش جي اُميد رکڻ جو هڪ نقصان هي ٿيندو آهي ته انسان گناهن تي دلير (Bold) ٿي ويندو آهي ۽ گناه کان پوءِ شيطان جي طرفان اهڙي طرح جون منيون منيون ڳالهون قبول ڪرڻ جي عادت، اڳوڻن گناهن تي شرمساري جي بدران آئنده گناه ڪرڻ جي جُرئت پيدا ٿي ويندي آهي. ٻيو نقصان هي ٿيندو آهي ته اهڙي شخص کي نصيحت جي ڳالهه بُري محسوس ٿيندي آهي ۽ مَعَاذَ اللهِ عَزَّوَجَلَّ اهڙو شخص ڪڏهن ته عذابات بابت آيتن ۽ حديثن کان بيزاري جو اظهار به ڪندو آهي. ياد رهي! ته اللهُ تعاليٰ جي رحمت جو يقين رکڻ واجب آهي، پر رحمت کي دليل بڻائي گناهن ۾ مشغول رهڻ بُرو ڪم آهي.

خوش فہمی مان نکرڻ جا بہ (2) طریقاً

پیاريون پیاریون اسلامي پيڻرون! هن خوش فہمی مان نکرڻ جي لاءِ ائين غور ۽ فکر ڪريو ته جيڪڏهن معاملو ہميشه ائين ئي ٿيندو ته هر هڪ گناہگار کي رحمتِ الہی سان بخشيو ويندو ته پوءِ هزارين مسلمان قبر جي عذابن ۾ چو گرفتار ٿين ٿا يا ٿيندا. ان کان علاوه هي به ذهن نشين رکو ته انبياءِ ڪرام عَلَيْهِمُ السَّلَام صحابہ ڪرام عَلَيْهِمُ الرِّضْوَان ۽ اولياءِ عظام رَحْمَهُمُ اللهُ تَعَالَى کان وڌيڪ ڪنهن کي اللهُ عَزَّوَجَلَّ جي رحمت جو يقين نٿو ٿي سگهي، ان جي باوجود به هي نيڪ هستيون عبادت ۽ تلاوت ۽ نيڪ عملن جي ڪثرت ۾ هرگز سُستي نه ڪنديون هيون، اسان جي پياري آقا صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ کان وڌيڪ ڪير بارگاهِ الہی ۾ مقبول هوندو پر پوءِ به سرڪار صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ سڄي سڄي رات عبادت ۾ مَشْغُول رهندا هئا، جيئن

شڪرگذار ٻانهون ٿيان

أمر المومنين حضرت سيدتنا عائشه صديقه رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهَا فرمائڻ ٿيون ته نور جا پيڪر، تمام نبين جا سرور صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ رات جو اُٿي نماز ادا ڪندا هئا ايستائين جو پاڻ سڳورن صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جا قدم شريف سڄي پيا. مون عرض ڪيو، ”اوهان ائين چو ڪندا آهيو؟ جڏهن ته اللهُ عَزَّوَجَلَّ اوهان جي سبب اوهان جي اڳين ۽ پوين جا گناه معاف ڪيا آهن.“ ته ارشاد فرمايائون: ”چا مان اللهُ عَزَّوَجَلَّ جو شڪر گذار ٻانهو ٿيڻ پسند نه ڪيان.“ (بخاري، ڪتاب التهجده، باب قيام النبي حتي ترم قدما، ج ۱، ص ۳۸۴، رقم ۱۱۳۰)

روتا هے جو راتوں کو اُمت کی محبت میں وہ شافعِ محشر هے سردارِ مدینے کا راتوں کو جو روتا هے اور خاک پہ سوتا هے غمِ خوار هے، سادہ هے مختارِ مدینے کا صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ صَلُّوا عَلَيَّ الْحَبِيبِ!

پياريون پياريون اسلامي پيڙيون! اها ڳالھ واضح ٿي وئي ته اسان کي نيڪ عمل ڪرڻ سان گڏوگڏ گناھن کان بچندي الله ﷻ جي رحمت کان بخشش جي اُميد به رکڻ گهرجي ۽ ان جي خفيہ تدبير کان به هروقت ڊڄڻ گهرجي. اچو! هاڻي ڪجهه اهڙن نيڪ عملن جي باري ۾ ٻڌون ٿا ته جنهن جي برڪت سان ٻانهو الله ﷻ جي رحمت جو حقدار بڻجي ويندو آهي، جيئن

(1) ذڪر الله ڪرڻ

رحمتِ الٰہي جو مستحق بنائو ۽ وارو هڪ عمل الله ﷻ جو ذڪر ڪرڻ به آهي، ذڪرُ الله ۾ ڏين جو چين آهي، ذڪرُ الله سان بيمارين ۽ رنج وغم کان نجات ملندي آهي، ذڪرُ الله سان تنگدستي ڏور ٿيندي آهي ۽ ذڪرُ الله ڪرڻ وارو هر وقت رحمت خداوندي جي چانو ۾ رهندو آهي، فرمانِ مصطفيٰ صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ آهي الله ﷻ فرمائي ٿو: جڏهن ڪو ٻانهو منهنجو ذڪر ڪندو آهي ته مان ان سان گڏ هوندو آهيان، جيڪڏهن هو مون کي تنهائي ۾ ياد ڪندو آهي ته مان به ان کي اڪيلو ياد ڪندو آهيان ۽ جيڪڏهن هو منهنجو ذڪر ڪنهن مجمعي (Gathering) ۾ ڪندو آهي مان ان کان بهتر مجمعي ۾ ان جو ذڪر ڪندو آهيان، جيڪڏهن هو هڪ گراڻ منهنجي ويجهو ٿيندو آهي ته منهنجي رحمت ان جي هڪ هٿ ويجهو ٿيندي آهي ۽ جيڪڏهن هو هڪ هٿ منهنجي ويجهو ايندو آهي ته منهنجي رحمت ان کان به هٿ ويجهو ٿي ويندي آهي ۽ جيڪڏهن هو مون وٽ هلندي ايندو آهي ته منهنجي رحمت ان وٽ پڇندي ايندي آهي.

(بخاري، ڪتاب التوحيد، باب قول الله ويحذركم الله نفسه، رقم ٤٣٠٥، ج ٢، ص ٥٢١)

کاش لب پر مرے رہے جاری ذڪر آھوں پھر تر يارب

چشم تر اور قلب مضطر دے اپنی اُلفت کی مہ پلا يارب

صَلُّوا عَلَيَّ الْحَبِيبِ! صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيَّ مُحَمَّدًا

(2) خوفِ خدا

رحمتِ الٰهي جو مستحق بنائڻ وارو هڪ عمل خوفِ خدا به آهي، خوفِ خدا جي برڪت سان گناهن کان بچڻ آسان ٿي ويندو آهي، خوفِ خدا سان فڪرِ آخرت پيدا ٿيندي آهي، خوفِ خدا رکڻ واري کي ٻه جنتون ملنديون، خوفِ خدا رکڻ واري کي سبز موتين جو محل عطا ڪيو ويندو، خوفِ خدا سان وهڻ وارو لڙڪ چهري جي جنهن حصي تي وهندو آهي اهو جهڻم تي حرام ٿي ويندو آهي.

حضرت سيدنا نُصْرَبْن سَعْد رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُ فرمائن ٿا: ڪنهن جي اک مان خوفِ الٰهي مان لڙڪ وهندا آهن ته اللهُ عَزَّوَجَلَّ ان جي چهري کي جهڻم تي حرام ڪندو آهي. جيڪڏهن اهي لڙڪ ان جي رُخسار (Cheek) تي وهن ته قيامت جي ڏينهن نه هو ذليل ٿيندو ۽ نه ان تي ڪو ظلم ٿيندو. ۽ جيڪڏهن ڪو غمگين شخص اللهُ عَزَّوَجَلَّ جي خوف مان ڪجهه ماڻهن جي وچ ۾ روئيندو ته اللهُ عَزَّوَجَلَّ ان جي روئڻ جي سبب انهن ماڻهن تي به رحم ڪندو آهي. لڙڪن جي علاوه هر عمل جو وزن ڪيو ويندو ۽ لڙڪ جو هڪ قطرو باه جي سمنڊن کي وسامي ڇڏيندو آهي. (موسوعة للامام ابن ابي الدنيا، ڪتاب الرقة والبكاء، الحديث ۱۴، ج ۳، ص ۱۷۲)

مرے اشک بہتے رہیں کاش ہر دم ترے خوف سے یاخدا یا الٰہی
ترے خوف سے تیرے ڈر سے ہمیشہ میں تھر تھر رہوں کانپتا یا الٰہی

صَلُّوا عَلَيَّ الْحَبِيبِ! صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيَّ مُحَمَّدٍ

(3) قرآنِ ڪريم جي تلاوت

رحمتِ الٰهي جو مستحق بنائڻ وارو هڪ عمل تلاوتِ قرآن به آهي. قرآنِ ڪريم وحي الٰهي آهي، هي اللهُ عَزَّوَجَلَّ جو قُرب ماڻڻ جو ذريعو ۽ هدايت جو مجموعو آهي، هي قيامت جي ڏينهن پنهنجي پڙهڻ وارن جي شفاعت ڪندو،

رحمتِ الٰهي جو حقدار بڻائڻ وارا عمل

قيامت جي ڏينهن تلاوت ڪرڻ وارن کي نه ڪجهه گهٻراهت ٿيندي، نه ئي انهن کان حساب ڪتاب ورتو ويندو، قرآن پاڪ جي تلاوت افضل عبادت ۽ رحمت و برکت جي نازل ٿيڻ جو ذريعو آهي، جيئن ته حضرت سيدنا ابوهريره رضي الله تعالى عنه فرمائن ٿا: ”جنهن گهر ۾ قرآن پڙهيو ويندو آهي هو پنهنجي رهڻ وارن تي ڪشادو ٿيندو آهي، ان جي پلائي گهڻي ٿيندي آهي، ان ۾ ملائڪ حاضر ٿيندا آهن ۽ شيطان ان مان نڪري ويندا آهن. (احياء العلوم (مترجم)، ج ۱، ص ۸۲۶)

نبي رحمت، شفيع اُمت صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جن ارشاد فرمايو، ”جيڪا قوم الله عَزَّوَجَلَّ جي گهرن مان ڪنهن هڪ گهر ۾ ڪتاب الله جي تلاوت ڪرڻ ۽ سڪن ۽ سيڪارڻ جي لاءِ گڏ ٿيندي آهي ته انهن تي سڪينو نازل ٿيندو آهي، انهن کي رحمت ڏيکيندي آهي، ملائڪ انهن کي (پنهنجن پرن سان) جهندا آهن ۽ الله عَزَّوَجَلَّ ملائڪن جي اڳيان انهن جي چرچو ڪندو آهي.

(مسلم، ڪتاب الذڪر والدعاء، باب فضل الاجتماع علي تلاوة القرآن، رقم ۶۸۵۳، ص ۱۱۱۰)

8 مدني ڪمن مان هڪ مدني ڪم ”هفته وار مدني مذاڪرو“

سُبْحَانَ اللَّهِ عَزَّوَجَلَّ! ٻڌو اوهان ته نيڪ ماڻهن جي صحبت اختيار ڪرڻ ڪيتري قدر برکت جو باعث آهي. جو هڪ گناهگار ٻانهي کي فقط نيڪ ماڻهن جي صحبت جي سبب بخشييو ويو. تنهنڪري اسان کي گهرجي ته اسان برين صحبتن کان پري رهون ۽ هميشه نيڪ ماڻهن جي صحبت اختيار ڪيون. أَلْحَمْدُ لِلَّهِ عَزَّوَجَلَّ! دعوتِ اسلامي جي مدني ماڻهن سان وابسته ٿي ڪري ذيلي حلقي جي 8 مدني ڪمن ۾ وڌ کان وڌ حصو وٺڻ به نيڪ ماڻهن جي صحبت ماڻڻ جو هڪ بهترين ذريعو آهي. ذيلي حلقي جي 8 مدني ڪمن مان هڪ مدني ڪم ”هفته وار مدني مذاڪرو“ ۾ شرڪت ڪرڻ به آهي، مدني مذاڪري جي ته ڇا ڳالهه ڪجي جو هن ۾ شيخ طريقت، امير اهل سنت دَامَتْ بَرَكَاتُهُمُ الْعَالِيَةِ سان ڪيل مختلف سوالات جا دلچسپ جوابات جي صورت ۾ علمِ دين حاصل ٿيندو آهي ۽ علمِ دين جي فضيلت ۾ آيو آهي ته حضرت سيدنا ابو ذر غفاري رضي الله تعالى عنه

رحمتِ الهي جو حقدار بنائڻ وارا عمل

فرمائن ٿا: حضور پرنور صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ مون کي ارشاد فرمايو: اي ابو ذر (رضي الله تعالى عنه)! تنهنجو هن حال ۾ صبح ڪرڻ جو تون الله عَزَّوَجَلَّ جي ڪتاب مان هڪ آيت سڪي هجي، هي تنهنجي سؤ رڪعتون نفل پڙهڻ کان بهتر آهي ۽ تنهنجو هن حال ۾ صبح ڪرڻ جو تون علم جو هڪ باب سڪيو هجي، جنهن تي عمل ڪيو ويو هجي يا نه ڪيو ويو هجي ته هي تنهنجي لاءِ هڪ هزار رڪعت نفل پڙهڻ کان بهتر آهي. (ابن ماجه، ج. 1، ص. 142، حديث 219)

پياريون پياريون اسلامي پيڙيون! اچو! هتو هت نيت ڪريون ٿي ته اسان به هر هفتي مدني مذاڪرو اول ته آخر ڏسڻ کي يقيني بڻائينديون سين ۽ ٻين اسلامي پيڙين کي به مدني مذاڪرو ڏسڻ جي دعوت ڏينديون رهنديون سين، اِنْ شَاءَ اللهُ عَزَّوَجَلَّ هن جون خوب خوب برڪتون حاصل ٿينديون.

صَلُّوا عَلَيَّ الْحَبِيبِ! صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيَّ مُحَمَّدًا

رحمتِ الهي کان محرومي جا سبب

(1) گناهن جي سبب رحمتِ الهي کان محرومي

پياريون پياريون اسلامي پيڙيون! اسان رحمتِ الهي جو حقدار بنائڻ وارن عملن جي باري ۾ ٻڌي رهيا هئاسين ته الله عَزَّوَجَلَّ جو ذڪر ڪرڻ، خوفِ خدا رکڻ، تلاوتِ قرآن ڪرڻ، مسجدن سان محبت ڪرڻ ان ۾ نماز پڙهڻ وغيره اهڙا عمل آهن جو ان جي برڪت سان ٻانهو الله عَزَّوَجَلَّ جي رحمت جو حقدار بڻجي ويندو آهي، الله عَزَّوَجَلَّ اسان کي به نيڪ عمل ڪرڻ ۽ گناهن کان بچڻ جي توفيق عطا فرمائي چو ته گناهن جي نحوست سان ٻانهو الله عَزَّوَجَلَّ جي رحمت کان محروم ٿي ويندو آهي جيئن

حضرت سيدنا عبدالله بن علوي شافعي رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ فرمائن ٿا: ”الله عَزَّوَجَلَّ جي نظرِ رَحْمَتِ کان محروم ٿيڻ ۽ ان جي ناراض ٿيڻ جي نشاني هي آهي ته

ٻانهو گناهن ۾ مبتلا ٿي ويندو آهي. (رساله المذاڪرة مع الاخوان المحبين من اهل الخير والدين (مترجم)، ص ۴۳) ۽ هڪ گناه جي نحوست اها ٿيندي آهي ته ٻانهو بين گناهن ۾ پئجي ويندو آهي تنهنڪري گناه چاهي ننڍو هجي يا وڏو ان کان بچڻ ئي ۾ عافيت آهي، حضرت سيدنا بلال بن سعد رضى الله تعالى عنه فرمائن ٿا: گناه جي ننڍي هئڻ کي نه ڏسو بلڪ هي ڏسو ته توهان ڪنهن جي نافرمانِي ڪري رهيا آهيو.

(الزواج عن اقتراف الكبائر، مقدمة في تعريف الكبيرة، خاتمة في التحذير - الخ، ۱/ ۲۷)

جيڪڏهن گناه جو ارادو ڪرڻ وقت اسان جي اها مدني سوچ بڻجي وڃي ته مان جنهن رب ڪريم عَزَّوَجَلَّ جي نافرمانِي ڪري رهيو آهيان هو ته مون کي هر وقت هر حال ۾ ڏسي رهيو آهي ته اِنَّ شَاءَ اللّٰهُ عَزَّوَجَلَّ اهڙي طرح ڪافي حد تائين گناهن کان چوٽڪارو نصيب ٿي ويندو. ياد رکو! سمورا ئي گناه رحمتِ الٰهي کان محرومي جو سبب آهن، اچو! ان مان ڪجهه گناهن جي باري ۾ ٻڌون ٿا.

(2) والدين جي نافرمانِي

الله عَزَّوَجَلَّ جي رحمت کان محرومي جو هڪ سبب والدين جي نافرمانِي ڪرڻ، انهن کي تڪليف پهچائڻ، انهن جي خدمت کان محروم رهي پنهنجي بخشش ۽ مغفرت نه ڪرائڻ به آهي. رحمتِ عالم، نُورِ مجسم صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جن ارشاد فرمايو: ”(جبرئيل امين عليه السّلام دعا ڪئي:) جنهن پنهنجي والدين يا ٻنهي مان ڪنهن هڪ کي پاتو پر انهن سان سنو سلوڪ نه ڪيو ۽ جهٽ ۾ داخل ٿي ويو ته الله عَزَّوَجَلَّ ان کي پنهنجي رحمت کان ڏور ڪري. ته مون چيو: امين.“ (المعجم الكبير، الحديث: ۱۲۵۵۱، ج ۱۲، ص ۶۶)

گرتون اراض هوگيا يارب

ڪس ڪے درپر میں جاؤں گا مولا

صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيَّ مُحَمَّدٌ

صَلُّوا عَلَيَّ الْحَبِيب!

پياريون پياريون اسلامي پيڻيون! (الله عَزَّوَجَلَّ اسان کي) والدين (Parents) سان پلائي

رحمتِ الٰهي جو حقدار بڻائڻ وارا عمل

ڪرڻ جو حڪم ڏنو آهي، ان مان معلوم ٿئي ٿو ته والدين جي خدمت تمار ضروري آهي. والدين سان پلائي هي آهي ته اهڙي ڪا ڳالهه نه چوي ۽ اهڙو ڪو ڪم نه ڪري جيڪو انهن جي لاءِ تڪليف جو سبب هجي ۽ پنهنجي بدن ۽ مال سان انهن جي خوب خدمت ڪري، انهن سان محبت ڪري، انهن وٽ ويهڻ اٿڻ، انهن سان گفتگو ڪرڻ ۽ ٻين سمورن ڪمن ۾ انهن جو ادب ڪري، انهن جي خدمت جي لاءِ پنهنجو مال انهن کي خوش ڏلي سان پيش ڪري ۽ جڏهن انهن کي ضرورت هجي، انهن وٽ حاضر رهي. (صراط الجنان، ج 1، ص 153)

اسان کي به گهرجي ته پنهنجي والدين سان حُسن سُلُوك سان پيش اچون ۽ شريعت جي دائري ۾ رهندي انهن کي راضي ڪرڻ جي هر ممڪن ڪوشش ڪريون ڇو ته انهن جي رضا ۾ الله عَزَّوَجَلَّ جي رضا ۽ انهن جي ناراضي ۾ الله عَزَّوَجَلَّ جي ناراضي آهي.

دل ڏکھانا چھوڙ ڏيں ماں باپ کا

ورنہ ھے اِس ميں خسارہ آپ کا

صَلُّوا عَلَيَّ الْحَبِيبِ! صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيَّ مُحَمَّدٍ

(3) قطع رحمي

الله عَزَّوَجَلَّ جي رَحمت کان محرومي جو هڪ سبب رشتيدارن کان قطع رحمي (رشتيداري ٽوڙڻ) به آهي. تنهنڪري پاڻ کي رحمتِ الٰهي جو حقدار ۽ پنهنجي گهر ۽ مُعاشري کي امن وارو بڻائڻ جي لاءِ پنهنجي قُريب رشتيدارن (عزيزن) سان حُسن سُلُوك ۽ صلہ رحمي جي عادت بڻايو ۽ جيتري قدر تي سگهي قطع تعلقي کان بچڻ جي ڪوشش ڪريو ڇو ته ٻين گناهن جو وبال ته صرف گناه ڪرڻ واري تي ئي ايندو آهي پر رشتيداري ٽوڙڻ جي نحوست جي سبب سڄي قوم رَحمتِ الٰهي کان محروم ٿي ويندي آهي. جيئن ته

رحمتِ الٰهي جو حقدار بڻائڻ وارا عمل

17

حضرت سيدنا ابوهريره رضى الله تعالى عنه هڪ پيري سرڪارِ مدينه صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جون حديث سڳوريون بيان ڪري رهيا هئا، ان دوران فرمايائون: هر قاطع رحم (يعني رشتيداري توڙڻ وارو) اسان جي محفل مان اُٿي وڃي. هڪ نوجوان اُٿي پنهنجي پُٽي وٽ ويو جنهن کان ان جو ڪيئي سالن جو پُراڻو جهيڙو هو، جڏهن ٻئي هڪ ٻئي سان راضي ٿي ويا ته ان نوجوان کي پُٽي چيو: توهان وڃي هن جو سبب پُڇو، آخر ائين ڇو ٿيو؟ (يعني سيدنا ابوهريره رضى الله تعالى عنه جي اعلان جي ڇا حڪمت آهي؟) نوجوان حاضر ٿي جڏهن پُڇا ڪئي ته حضرت سيدنا ابوهريره رضى الله تعالى عنه جن فرمايو ته مون حُضُورِ انور صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ کان هي ٻڌو آهي: ”جنهن قوم ۾ قاطع رحم (يعني رشتيداري توڙڻ وارو) هجي، ان قوم تي اللهُ عَزَّوَجَلَّ جي رَحْمَتِ نازل ناهي ٿيندي.“ (الزَّوَاجِرُ عَنِ الْكِبَائِرِ ج ۲ ص ۱۵۳)

مفتي احمد يار خان نعيمى رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ فرمائن ٿا: جنهن قوم ۾ هڪ شخص پنهنجي عزيزن جي حق ٽَلْفِي ڪندو هجي ۽ ٻيا ماڻهو ان جي انهيءَ گناه تي مدد ڪندا هجن يا باوجود قُدْرَتِ ان کي ان ظلم کان نه روڪيندا هجن ته هو تمام ماڻهو رحمت کان محروم آهن. (مرآة المناجیح، ۶/۵۲۹)

لِهُذَا اسان کي گهرجي ته اسان پنهنجي رشتيدارن سان حُسنِ سُلُوكِ ۽ صِلَہِ رَحْمِي سان پيش اچون ۽ جيڪي رُٺل هجن انهن کي راضي ڪريون ۽ آئنده ڪنهن سان به قطعِ رَحْمِي نه ڪريون.

بھائِ حق مت مارنا گھر بار کا

ورنه هوگا مستحق تُو نار کا

صَلُّوا عَلَيَّ الْحَبِيبِ! صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيَّ عَلَى مُحَمَّدٍ

پياريون پياريون اسلامي پيڻيون! اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ عَزَّوَجَلَّ دعوتِ اسلامي جو مدني ماحول

رحمتِ الهي جو حقدار بڻائڻ وارا عمل

اسان کي گناهن کان بچائڻ ۽ بزرگن جي سيرت اپنائڻ جو ذهن فراهم ڪري ٿو ۽ بزرگن جي عقيدت ۽ محبت ماڻهن جي دلين ۾ قائم رکڻ جي لاءِ انهن جي ڏهاڙا ملهائڻ ان مدني تحريڪ جو شاندار ڪارنامو آهي. اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ عَزَّوَجَلَّ رمضان جو بابرڪت مهينو جاري آهي ۽ 10 رمضان المبارڪ اُمُّ المومنين حضرت سيدتنا خديجةُ الكبرى رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهَا جي عرس جو ڏينهن آهي تنهنڪري هن مناسبت سان حُصُولِ بَرَڪت ۽ نُزُولِ رَحْمَتِ جِي لاءِ بيبي صاحبہ رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهَا جو مختصر طور ذڪر خير ٻڌون ٿا،

سيده خديجة الكبرى رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهَا جو تعارف

سيده خديجة الكبرى رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهَا عامُ الفيل کان 15 سال پهريان پيدا ٿيون. نالو خديجه، والد جو نالو حُوَيْلِد ۽ امڙ جو نالو فاطمه آهي. پاڻ رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهَا جي ڪنيت اُمُّ الْقَاسِمِ ۽ اُمُّ هِنْدِ آهي. پاڻ رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهَا جا لقب طاهره، سَيِّدَةُ قُرَيْشِ، صِدِّيقَه ۽ ”الڪبري“ آهن، بيبي سائڻ رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهَا جو هي آخري لقب نالي سان ايتري ڪثرت سان چيو ويندو آهي جو ڄڻ نالي ئي جو حصو هجي. سندن رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهَا عورتن ۾ سڀ کان پهريان اسلام قبول ڪيو، پاڻ خاتونِ جنت حضرت فاطمهُ الزهراء رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهَا جي والده ماجده ۽ نوجوانانِ جنت جي سردار حضراتِ حَسَنَيْنِ ڪريمين رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُمَا جي ناني سائڻ آهن، پاڻ رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهَا پنهنجي سڄي دولت حُضُورِ صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جي قدمن تي قربان ڪري ڇڏي ۽ پنهنجي سڄي ڄمار حُضُورِ صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جي خدمت ڪندي گذاري. سندن جي حيات ۾ رسولُ الله صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ ڪنهن ٻي سان نڪاح نه ڪيائون. پاڻ رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهَا تقريباً 25 سالن تائين حُضُورِ پرنور صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جي شريڪ حيات رهيون ۽ اعلانِ نبوت جي ڏهين سال رمضان المبارڪ جي مهيني ۾ وصال فرمايائون ۽ (جَنَّتِ الْمَعْلَى) ۾ مدفون ٿيون.

بيان جو خلاصو

پياريون پياريون اسلامي پيڻرون! اڄ جي بيان ۾ اسان رحمتِ الٰهي جو مستحق بڻائڻ واري اعمال جي متعلق ٻڌڻ جي سعادت حاصل ڪئي جيئن ته اسان ٻڌو

- ❖ الله جو ذڪر ڪرڻ رحمتِ الٰهي جو سبب آهي.
- ❖ درود شريف جي ڪثرت ڪرڻ به رحمتِ الٰهي جي حصول جو ذريعو آهي.
- ❖ مسلمانن کي سلام ڪرڻ رحمتِ الٰهي جي نزول جو سبب آهي.
- ❖ قرآن ڪريم جي تلاوت ڪرڻ به رحمتِ الٰهي پائڻ جو ذريعو آهي.
- ❖ پنهنجي دل ۾ خوفِ خدا پيدا ڪرڻ به رحمتِ الٰهي پائڻ جو ذريعو آهي.
- ❖ الغرض نيڪين پري زندگي گذارڻ وارو شخص الله عَزَّوَجَلَّ جي رحمت مغفرت ۽ رضا جو حقدار قرار پائيندو آهي ان جي برعڪس جيڪي گناهن ۾ پنهنجو ڏينهن رات گذاريندو آهي اهو الله عَزَّوَجَلَّ جي رحمت کان محروم ٿي ويندو آهي.

صَلُّوا عَلَيَّ الْحَبِيبِ! صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيَّ مُحَمَّدٍ

پياريون پياريون اسلامي پيڻرون! بيان جي اختتام جي طرف آڻيندي سنت جي فضيلت، ڪجهه سنتون ۽ آداب بيان ڪرڻ جي سعادت حاصل ڪريان ٿي. تاجدار رسالت، شهنشاهه نبوت صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جو فرمانِ جنت نشان آهي: جنهن منهنجي سنت سان محبت ڪئي ان مون سان محبت ڪئي ۽ جنهن مون سان محبت ڪئي اهو جنت ۾ مون سان گڏ هوندو.

صَلُّوا عَلَيَّ الْحَبِيبِ! صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيَّ مُحَمَّدٍ

اچو! شيخ طريقت، امير اهل سنت حضرت علامه مولانا ابو بلال محمد الياس عطار قادري رضوي ضيائي دَامَتْ بَرَكَاتُهُمُ الْعَالِيَةُ جي رسالي ”163 مدني گل“ سان هلڻ جون سنتون ۽ آداب ٻڌون ٿا:

هلڻ جون سنتون ۽ آداب

❁ سيپاري 15 سورہء بني اسرائيل آيت نمبر 37 ۾ ارشاد ربُّ الْعِبَاد آھي:

وَلَا تَمْشِ فِي الْأَرْضِ مَرَحًا إِنَّكَ لَنْ تَخْرِقَ الْأَرْضَ وَلَنْ تَبْلُغَ الْجِبَالَ طُولًا .

ترجموڪنز الايمان: ۽ زمين ۾ آڪڙ ڪري نه هل بيشڪ تون زمين کي هرگز چيري نه سگهندين ۽ هرگز پهاڙن جي اوچائي کي نه پهچندين.

❁ فرمانِ مصطفيٰ صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ آھي: هڪ شخص ٻه چادرون پائي

تڪبُر سان هلي رهيو هو ۽ گھمند ۾ هو اهو زمين ۾ داخل ڪيو ويو ۽

اهو قيامت تائين زمين ۾ داخل ڪيو ويندو. (صحيح مسلم ص 1156 حديث 2088) ❁

رسولِ اڪرم، نورِ مَجَسَّم صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ هلندا هئا ته ڪجهه اڳيان طرف

جهڪي هلندا هئا ڄڻ ته پاڻ مٿانهون کان هيٺ پيا لهن. (الشمائل المحمديه

للترمذي ص 87 رقم 118) ❁ جيڪڏهن ڪا رڪاوٽ نه هجي ته رستي جي ڪناري

ڪناري وچٿري چال هلو، نه ايترو تيز جو ماڻهن جون نگاهون اوهان ڏانهن

ٿين ته تڪڙو تڪڙو ڪيڏانهن وڃي رهيو آهي! نه ايترو آهستي جو ڏسڻ

واري کي اوهان بيمار لڳو. ❁ رستي تي هلندي بلا ضرورت هيڏانهن

هوڏانهن ڏسڻ سنت ناهي، هيٺ نگاهه ڪري باوقار طريقي سان هلو. ❁

هلڻ يا ڏاڪڻ تان لهڻ مهل هي احتياط ڪيو ته جوتن جو آواز پيدا نه ٿئي،

❁ رستي تي ٻه عورتون بينيون هجن يا وڃي رهيون هجن ته انهن جي

وچ مان نه گذرو جو حديث پاڪ ۾ هن جي مُمانعت آيل آهي. (ابوداؤد ج 4 ص 480
 حديث 5273) ❁ ڪجهه ماڻهن جي عادت هوندي آهي ته رستي تي هلندي جيڪا
 به شيءِ سامهون آئي ان کي لتون هڻندي گذرندا آهن، هي بالڪل غير
 مُهذب طريقو آهي ائين ڪرڻ سان ڪنهن جو پير زخمي ٿيڻ جو انديشو
 آهي ۽ اخبار يا لڪائي وارن دٻن، پيڪٽن، ۽ منرل واٽر جي خالي بوتلن
 وغيره کي لت هڻڻ بي ادبي به آهي.

هزارين سنتون سڪڻ جي لاءِ مڪتبه المدينه جي شايع ٿيل ڪتاب 312
 صفحن تي مشتمل ڪتاب ”بهار شريعت“ حصو 16 ۽ 120 صفحن جو ڪتاب
 ”سنتين اور آداب“ هديو ڏئي حاصل ڪيو ۽ پڙهو.

صَلُّوا عَلَيَّ الْحَبِيبِ! صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيَّ مُحَمَّدٍ